

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členov senátu JUDr. Aleny Priellovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: **P., a. s., N., L.**, IČO: X., zastúpený advokátom: JUDr. P. K., S., B. B. proti žalovanému: **JUDr. P. T., správca konkurznej podstaty úpadcu P.P., s. r. o. v konkurze, N., L.**, IČO: X., zastúpený advokátom: JUDr. A., s. r. o., B., B., o **vylúčenie veci z konkurznej podstaty**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 65Cbi/1/2009 -205 z 28. novembra 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 65Cbi 1/2009-205 z 28. novembra 2013 **p o t v r d z u j e.**

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému na účet právneho zástupcu trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 83,89 eur.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania 562,03 eur.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 09. 10. 2009 domáhal vylúčenia nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území L., vedených na LV č. X., C-KN parc. č. 5161/4 o výmere 1464 m², parc. č. 5161/5 o výmere 3323 m², parc. č. 5161/6 o výmere 471 m², parc. č. 5161/7 o výmere 306 m², parc. č. 5161/8 o výmere 2653 m², parc. č. 5165 o výmere 561 m², parc. č. 5166/1 o výmere 309 m², parc. č. 5166/2 o výmere 196 m², parc. č. 5166/3 o výmere 31 m², parc. č. 5168 o výmere 126 m² a stavba súp. č. 4138 na parc. č. 5165 administratívna budova vo vlastníctve žalobcu v celosti, zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu P.P., s. r. o. v konkurze L.. Tvrdil, že správca konkurznej podstaty úpadcu doplnil súpis majetku úpadcu o uvedené nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom zmluvy o predaji časti podniku č. 1234/1995 uzavretej medzi F. SR (ďalej F. SR) ako predávajúcim a úpadcom ako kupujúcim. Tieto žalobca kúpil od úpadcu pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu a so súhlasom F. SR kúpnymi zmluvami vo forme notárskej zápisnice č. N 369/98, NZ 359/98 a č. N 370/98, NZ 360/98 z 30. 10. 1998. Správca zaradil uvedené nehnuteľnosti do súpisu majetku úpadcu s odôvodnením, že ich prevod považuje za neplatný pre nedodržanie postupu podľa § 19a ods. 3, 4 zákona č. 92/1991 Zb. Podľa názoru žalobcu súhlas záložného veriteľa F. SR s prevodom nehnuteľností bol podmienený tým, že nehnuteľnosti budú prevedené na tretiu osobu za cenu podľa znaleckého posudku a že nadobúdateľ získané prostriedky použije na úhradu splátky úroku za rok 1997. Je pravdou, že úpadca peňažné prostriedky získané prevodom nehnuteľností nemohol použiť na úhradu záväzku ktorý mal voči F. SR, keďže záložný veriteľ v prvom rade (V. a. s., B.) zaplatenú kúpnu cenu za prevod nehnuteľností použil na splatenie pohľadávky vzniknutej z úverovej zmluvy. Nehnuteľnosti sú vo vlastníctve žalobcu, a preto ich správca nemal do súpisu zahrnúť. Nesplnenie podmienky použiť peňažné prostriedky na úhradu splátky kúpnej ceny a úrokov podľa súhlasu F. SR je treba posudzovať podľa § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako rozvázovaciu podmienku, od ktorej závisí, či následky, ktoré už nastali, pominú. Takto dosiahnutá neplatnosť kúpnej zmluvy je neplatnosťou relatívnou, ktorej sa mohol dovolávať iba F. SR vo všeobecnej premlčacej dobe stanovenej § 397 Obchodného zákonníka. Právne úkony účastníkov vyjadrené v zmluve boli v čase jej

uzavretia v súlade so zákonom a zmluva svojím účelom a obsahom neodporuje ani neobchádza zákon. Vlastníctvo nehnuteľností nadobudol žalobca vkladom do katastra 5. 11. 1998. Konkurz na majetok prevodcu P.P., s. r. o., L. bol vyhlásený 20. 12. 1999 a správca konkurznej podstaty odporovaciou žalobu nepodal.

Žalovaný nesúhlasil so stanoviskom žalobcu a tvrdil, že predmetom záložnej zmluvy v prospech V. a. s., bol iný majetok úpadcu než ten, ktorý bol predmetom prevodu podľa kúpnych zmlúv, a preto súhlas V. a. s., s prevodom tohto majetku nebol potrebný. V prípade prevodu nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv neboli splnené zákonné podmienky na to, aby takéto právne úkony boli platné. Zákonodarca do zákona č. 92/1991 Zb. doplnil obmedzenia, ktoré sa týkajú nakladania s majetkom práve z tohto dôvodu, aby sa zabezpečilo splácanie pohľadávok z privatizačných zmlúv. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalobcu o relatívnej neplatnosti právnych úkonov. Konanie úpadcu a žalobcu pri uzatváraní a realizácii predmetných kúpnych zmlúv považuje za konanie personálne prepojených osôb, ktoré nebolo poctivé, spravodlivé a je v rozpore s dobrými mravmi, preto domáhať sa určenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu môže každý bez obmedzenia, nielen F. SR. Osobám, ktoré konali za úpadcu a nadobúdateľa, boli známe všetky skutočnosti uvádzané v súvislosti so záložným právom V. a. s., pobočka L.. Bolo im známe aj to, že v prípade, ak peňažné prostriedky získané z predaja nehnuteľností použijú na splatenie úveru, poškodia tým právom chránené záujmy F. SR a spôsobia absolútnu neplatnosť prevodu nehnuteľností. Je nepoctivé správanie úpadcu, ktorý z predaja majetku, ktorý zabezpečoval pohľadávku F. SR v prvom rade, splatil úver poskytnutý bankou bez toho, aby speňažil majetok zabezpečujúci pohľadávku banky, alebo uhradil pohľadávku iným spôsobom. Ak úpadca vyžiada od F. SR súhlas s prevodom nehnuteľností aj o uvoľnenie záložného práva a následne nehnuteľnosti prevedie bez toho, aby zaplatil aspoň časť záväzku voči F. SR, tak takéto konanie odporuje základným morálnym zásadám. Navrhol z tohto dôvodu žalobu zamietnuť.

Súd prvého stupňa zistil, že žaloba o vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty v zmysle § 19 ods. 2 ZKV bola podaná včas. Za nespornú považoval skutočnosť, že F. SR v procese privatizácie podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, v znení neskorších predpisov, na základe zmluvy o predaji časti podniku č. 1234/1999 z 12. 12. 1995 predal privatizovaný majetok kupujúcemu P.P., s. r. o., L.. Predmetné nehnuteľnosti boli predmetom uvedenej zmluvy a vlastnícke právo k privatizovanému majetku prešlo na spoločnosť P.P., s. r. o., L. ako kupujúceho vkladom do

katastra nehnuteľností. Nebolo tiež sporné, že po nadobudnutí vlastníckeho práva k privatizovanému majetku nadobúdateľ uzatvoril so žalobcom kúpne zmluvy formou notárskej zápisnice z 30. októbra 1998, na základe ktorých žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Nespornou bola aj skutočnosť, že špecifikácia nehnuteľností uvedená v zmluve o predaji časti podniku nie je identická so špecifikáciou nehnuteľností uvedenou v kúpnych zmluvách, z dôvodu zmien uskutočnených geometrickým plánom a v súčasnosti sú predmetné nehnuteľnosti zapísané na LV X.. Súd zistil aj nespornú skutočnosť, že v čase prevodu vlastníckeho práva k privatizovanému majetku na nadobúdateľa mal záložný veriteľ V. a. s., pobočka L. podľa záložnej zmluvy č. 1/1994 z 31. októbra 1994 na zabezpečenie plnenia záväzku vyplývajúceho z úverovej zmluvy zriadené záložné právo na majetok záložcu (P., š. p., L.), a to na nehnuteľnosti, ktoré neboli predmetom kúpnych zmlúv medzi nadobúdateľom a žalobcom a vklad záložnej zmluvy bol zaevidovaný pod č. V 926/94. V súvislosti s predajom privatizovaného majetku bolo tiež zriadené záložné právo v prospech F. SR na majetok nadobúdateľa aj na nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom zmluvy o prevode časti podniku. Vklad záložnej zmluvy bol zaevidovaný pod č. V 164/96. Nebolo tiež sporné, že nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrжал pri nakladaní s majetkom postup ustanovený v § 19a ods. 2, 3 zák. č. 92/1991 Zb. a ustanovený v článku VII bod 5, 6 zmluvy o predaji časti podniku. F. SR dňa 12. 05. 1998 vydal dva súhlasy s prevodom privatizovaného majetku. V jednom vyjadril súhlas s prevodom s podmienkou, že majetok bude na inú osobu prevedený za hodnotu podľa znaleckého posudku. V druhom vyjadril súhlas s prevodom s rovnakou podmienkou a doplnil, že získané prostriedky nadobúdateľ použije na úhradu splátky a úrokov za rok 1997. Žalobca ako dôvod, pre ktorý nadobúdateľ nedodrжал postup podľa § 19a zák. č. 92/1991 Zb. uviedol, že predajom získané prostriedky použil záložný veriteľ V. a. s., na splatenie záväzkov, ktoré mal úpadca na základe úverových zmlúv. Je však zrejmé, že uvedený záložný veriteľ mal zabezpečenú pohľadávku z úverových zmlúv zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam, ktoré neboli predmetom prevodu privatizovaného majetku medzi žalobcom a úpadcom.

S poukázaním na ustanovenie § 19a ods. 4 zák. č. 92/1991 Zb., súd prvého stupňa konštatoval, že kúpne zmluvy uzavreté formou notárskej zápisnice 31. 10. 1998 (mal na mysli 30.10.1998) boli nadobúdateľom vykonané v rozpore s ustanoveniami § 19a ods. 2, 3 zákona č. 92/1991 Zb. sú neplatné a neplatné sú aj všetky právne úkony na ne nadväzujúce. Ide o absolútnu neplatnosť, ktorá nastala zo zákona. Na základe neplatného právneho úkonu

žalobca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam a správca konkurznej podstaty preto postupoval v súlade s § 19 ZKV, keď tieto nehnuteľnosti zapísal do súpisu podstaty. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že nadobudol vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam aj formou vydržania, pretože tieto od 5. 11. 1998 do 5. 11. 2008, teda po dobu desiatich rokov v dobrej viere ako vlastník užíval, súd uviedol, že ustanovenie § 134 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka upravuje vydržanie ako osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom. Funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej právnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym. V zmysle ustanovení § 129 ods. 1 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka je oprávneným držiteľom ten, kto nakladá s vecou ako vlastnou a so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu od neho požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosť v tom, že mu vec patrí. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci, patrí aj okolnosť ako vec nadobudol, či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdaci titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám o sebe podkladom pre vydržanie. V danej veci zo skutkového a právneho stavu vyplynulo, že zmluvy uzavreté medzi účastníkmi konania formou notárskych zápisníc sú absolútne neplatné a uzavreli ich personálne prepojené obchodné spoločnosti. Osobám konajúcim za kupujúceho a predávajúceho (Mgr. L. M. ako spoločník a konateľ úpadcu a predseda predstavenstva žalobcu, Ing. V. F. a J. K. spoločníci úpadcu a štatutárny orgán žalobcu) museli byť známe všetky právne dôsledky vyplývajúce z jednoznačne formulovaného ustanovenia zmluvy o predaji časti podniku č. 1234/1995, v súvislosti s prevodom privatizovaného majetku a v súvislosti s použitím získaných finančných prostriedkov, a to aj v súvislosti s vyššie citovaným ustanovením § 19a ods. 2 a 3 zák. č. 92/1991 Zb. Žalobca teda pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti prípadu od neho požadovať, mal a mohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že mu predmetné nehnuteľnosti nepatria. Súd bol toho názoru, že žalobca nebol dobromyseľný a mal nehnuteľnosti v neoprávnenej držbe. V prípade, ak by žalobca bol oprávnený držiteľ, musel by preukázať, že predmetné

nehnutelnosti mal v držbe nepretržite po dobu desať rokov. V posudzovanom prípade za predpokladu, že žalobca bol oprávnený a dobromyseľný držiteľ, desaťročná vydržacia lehota začala plynúť 5. 11. 1998 (dňom povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností) a uplynula by 5. 11. 2008. Počas plynutia desaťročnej lehoty konkurzný veriteľ, prostredníctvom právneho zástupcu, doručil žalobcovi, konkrétne predsedovi predstavenstva Ing. L. M., podanie z 13. 10. 2008 a upozornil spoločnosť žalobcu na porušenie ustanovení § 19a zák. č. 91/1992 Zb. a na nesplnené podmienky stanovené v privatizačnej zmluve. V prípade oprávnenej držby by oznámenie spôsobilo prerušenie dobromyseľnosti držiteľovi v tom, že mu sporné nehnuteľnosti patria na základe kúpnych zmlúv, ktoré zo zákona sú neplatné. Držba by tak nebola nepretržitá a nerušená. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol s poukázaním na § 142 ods. 1 O. s. p., tak že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, s poukázaním na existenciu odvolacích dôvodov v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p., teda že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že súd sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal korektne s neplatnosťou kúpnych zmlúv zo dňa 30. 10. 1998, ktorými žalobca kúpil od budúceho úpadcu predmetné nehnuteľnosti so súhlasom F. SR udeleným predávajúcemu 12. 5. 1998, pre nesplnenie podmienky prednostného použitia predajom získaných prostriedkov na úhradu záväzkov z privatizačnej zmluvy. Skutočnosť, že F. SR vydal dňa 12. 5. 1998 dva súhlasy s prevodom privatizovaného majetku súd len konštatoval a ďalej nekomentoval. Odvolateľ tvrdil, že žalobca ako kupujúci, ani predávajúci ako budúci úpadca nespôsobili nesplnenie podmienky F. SR k prevodu privatizovaného majetku na inú osobu. Kupujúcim zaplatenú kúpnu cenu si ponechala banka úverujúca oboch účastníkov kúpnych zmlúv, čo však zrejme žiaden z nich nemohol a ani nevedel ovplyvniť. Po zistení tejto skutočnosti účastníci kúpnych zmlúv, ako personálne nepochybne prepojené obchodné spoločnosti, informovali zástupcov F. SR s požiadavkou na určenie ďalšieho postupu. O tomto jednaní nemá žalobca žiadnu písomnú dokumentáciu, tak sa možno len domnievať, že sa ani nevyhotovovala. F. SR v relevantnom čase nevydal ku kúpnyim zmluvám žiadne rozhodnutie, ktoré by sa prípadne dalo očakávať, ani od privatizačnej zmluvy neodstúpil. V priebehu roka práve na návrh úverujúcej banky, bol dňa 20. 12. 1999 vyhlásený konkurz na majetok prevodcu. Žalobca tak mal sporné nehnuteľnosti od vkladu svojho vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností dňa 5. 11. 1998 nepretržite vo svojej

držbe a užívaní, užíval ich dobromyseľne ako svoje vlastné, lebo sa mohol dôvodne domnievať, že ak F. SR relevantný úkon neurobil, prvá podmienka z dvoch súhlasov F. SR z 12. 5. 1998 k prevodu za hodnotu podľa znaleckého posudku bola bez ďalšieho ako dostatočne splnená. Žalobca preto mohol byť dobromyseľný, že je oprávneným vlastníkom nehnuteľností na základe platných kúpnych zmlúv po celú dobu desiatich rokov, lebo jeho vlastníctvo bolo spochybnené až právnym úkonom správcu 4. 12. 2008, resp. podaním právneho zástupcu oddeleného veriteľa ako nástupcu F. SR z 5. 11. 2008, adresovaným žalovanému a doručovaným na vedomie aj žalobcovi po uplynutí desaťročnej doby nepretržitej dobromyseľnej držby. Súd odmietol uznať dobromyseľnosť držby žalobcu s poukazom na personálne prepojenie osôb, konajúcich za účastníkov kúpnych zmlúv, hoci je zrejmé, že ani pri uzavieraní týchto zmlúv nekonali nekal, ani svojím konaním nespôsobili, že sa výťažok predaja nepoužil na plnenie záväzku s privatizačnej zmluvy, ale že si ho svojvoľne ponechala banka na uspokojenie svojej pohľadávky. Namietal tiež, že k podaniu označenému ako nezákonné nakladanie s majetkom P.P., s. r. o., doručenému adresátovi 16. 10. 2008 a nadväzujúcemu na akýsi predchádzajúci telefonický rozhovor, nebola pripojená fotokópia splnomocnenia, preto samo o sebe nemohlo byť akceptované ako úkon oprávnenej osoby, spôsobilý prerušiť plynutie vydržacej doby, lebo takým by bol len úkon vlastníka či osoby ktorá tvrdí, že je vlastníkom sporných nehnuteľností, v danom prípade len žalovaného ako správcu konkurznej podstaty. Odvolateľ tiež poukázal na skutočnosť, že v priebehu konkurzu kúpnu zmluvou, uzavretou 4. 6. 2004 s predchádzajúcim správcom konkurznej podstaty, kúpil celý podnik úpadcu, teda aj zostávajúci nehnuteľný majetok a vklad vlastníctva do katastra nehnuteľností bol povolený 3. 9. 2004. Tieto nehnuteľnosti spolu s tými, ktorých vylúčenia zo súpisu sa žalobca domáha, tvoria ucelený areál pôvodného podniku ako materiálno technickej základne pre udržanie zamestnanosti v odbore. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, prípadne rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu odmietol účelové tvrdenie žalobcu, že si banka ponechala kúpnu cenu a ani predávajúci ani žalobca ako kupujúci tento postup banky nemohli ovplyvniť. Podľa jeho názoru, banka poskytla úver žalobcovi ako kupujúcemu na zaplatenie kúpnej ceny za prevod dotknutých nehnuteľností kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi predávajúcim (úpadcom) a žalobcom ako kupujúcim. Z kúpnej ceny si banka uhradila starší úver poskytnutý predávajúcemu (úpadcovi). Ak banka úverom poskytnutým žalobcovi

ako kupujúcemu splatila starší úver poskytnutý predávajúcemu, pričom kupujúci a predávajúci boli navzájom prepojené osoby, nie je možné tvrdiť, že kupujúci a predávajúci konanie banky nemohli ovplyvniť. Nepodložené je preto tvrdenie žalobcu, že F. SR o kúpnej zmluve, ktorou sa previedli dotknuté nehnuteľnosti z predávajúceho na žalobcu vedel a žiadnym spôsobom nereagoval. Ochrana záujmov F. SR, teda aj verejného záujmu na plnení podmienok vyplývajúcich z privatizačných zmlúv, bola dodatočne posilnená a zabezpečená práve doplnením § 19a do zákona č. 92/1991 Zb. Akékoľvek prenášanie zodpovednosti za porušenie povinností vyplývajúcich pre zmluvné strany z tohto zákona na F. SR, podľa názoru žalovaného právne ani argumentačne neobstojí. Súd správne posúdil aj otázku námietky vydržania vznesenú žalobcom ako aj otázku absencie dobromyseľnosti žalobcu a svoj právny názor aj dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že doručenie písomného oznámenia konkurzného veriteľa žalobcovi o tom, že má preukázané porušenie povinností vyplývajúcich zo zákona o veľkej privatizácii a spochybňuje vlastnícke právo žalobcu k dotknutým nehnuteľnostiam, nie je spôsobilé vyvolať pochybnosti u žalobcu a tým aj pretrhnutie lehoty potrebnej k vydržaniu dotknutých nehnuteľností. Pre splnenie podmienky nerušeného a dobromyseľného užívania nehnuteľností počas lehoty desiatich rokov je právne irelevantné, aká osoba písomným oznámením túto dobromyseľnosť držby žalobcu prerušila. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. po zistení, že odvolanie podal včas (§ 201 O. s. p.) účastník konania (§ 204 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom odvolacieho konania je vylúčenie nehnuteľných vecí špecifikovaných v žalobe, zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu P.P., s.r.o., L., na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 47-24K 432/98 z 20. 12. 1999.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu s odôvodnením, že predmetné nehnuteľností žalovaný správca zaradil do konkurznej podstaty v súlade s ustanovením § 19 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len ZKV), pretože žalobca nepreukázal existenciu svojho vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré považoval za skutkový základ žaloby.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa bolo nesporne zistené, že zmluvou o predaji časti podniku č. 1234/1995 z 12. 12. 1995 kupujúci P.P., s.r.o., L. (neskôr úpadca) nadobudol od predávajúceho F. SR vlastnícke právo k majetku v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej len „zákon o veľkej privatizácii“), súčasťou ktorého boli nehnuteľnosti, vylúčenie ktorých z konkurznej podstaty je predmetom tohto konania. Nespornou je aj skutočnosť, že následne, po nadobudnutí vlastníckeho práva k privatizovanému majetku, P.P., s.r.o., L. ako predávajúci so súhlasom F. SR z 12. 5. 1998 kúpnyimi zmluvami uzatvorenými formou notárskych zápisníc dňa 30. 10. 1998, privatizovaný majetok previedol na žalobcu pred splatením celej kúpnej ceny a jej príslušenstva. Účastníci zhodne potvrdili, že prostriedky získané predajom privatizovaného majetku neboli použité na úhradu záväzkov voči F. SR ale na úhradu záväzkov predávajúceho (neskôr úpadcu) z úverových zmlúv voči banke.

Podľa § 19a ods. 2 veta prvá, štvrtá zákona o veľkej privatizácii, do splatenia celej kúpnej ceny jej príslušenstva a splnenia všetkých zmluvných záväzkov a povinností je prevod privatizovaného majetku, alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti, alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možný len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. V čase po splatení celej kúpnej ceny do splnenia všetkých zmluvných záväzkov a povinností je prenájom privatizovaného majetku možný, iba ak by išlo o zmluvu na dobu určitú s dobou nájmu kratšou ako jeden rok alebo o zmluvu na dobu neurčitú s výpovednou lehotou kratšou ako tri mesiace, a to len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. Predchádzajúci písomný súhlas fondu je potrebný aj pri obchodných spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní obchodnej spoločnosti sú predmetom predaja. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti, alebo jeho založenie v prospech tretích osôb, alebo jeho prenájom je neplatný.

Ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14 (§ 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii).

Podľa § 19a ods. 4 citovaného zákona, úkony vykonané nadobúdateľom alebo obchodnou spoločnosťou, ktorej majetková účasť bola predmetom predaja v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k správne skutkovému záveru, že nadobúdateľ privatizovaného majetku od F. SR prostriedky získané z jeho prevodu na inú osobu (žalobcu) nepoužil prednostne na úhradu svojich záväzkov voči F. SR ale na úhradu záväzkov voči inému veriteľovi (V. a.s.). Z uvedených skutkových zistení vyvodil správny právny záver, že v dôsledku nesplnenia jednej z podmienok uvedených v citovanom ustanovení § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii, kúpne zmluvy z 30. 10. 1998, na základe ktorých bol privatizovaný majetok prevedený z nadobúdateľa privatizovaného majetku na inú osobu (žalobcu), sú v zmysle § 19a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii neplatné, v dôsledku čoho žalobca nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal s námietkou žalobcu, ktorú uviedol aj v odvolaní, že účastníci zmluvy nemohli ovplyvniť použitie finančných prostriedkov získaných z predaja privatizovaného majetku. Z hľadiska dôvodov neplatnosti právnych úkonov definovaných v zákone je uvedená odvolacia námietka žalobcu právne irelevantná podobne ako námietka, že F. SR mal vedomosť o použití prostriedkov získaných z predaja privatizovaného majetku a na túto skutočnosť nereagoval ani neodstúpil od privatizačnej zmluvy. Nečinnosť F. SR v tomto smere nemá vplyv na neplatnosť právneho úkonu v zmysle citovaného zákona.

Odvolací súd poukazuje aj na správnosť právneho záveru súdu prvého stupňa, týkajúceho sa posúdenia predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním v zmysle ustanovení § 129 ods. 1, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s dôvodmi tejto časti napadnutého rozhodnutia sa

stotožňuje. Súd prvého stupňa správne právne vyhodnotil aj skutkové zistenia týkajúce sa personálneho prepojenia účastníkov predmetných kúpnych zmlúv vo vzťahu k dobromyseľnému charakteru držby.

Odvolateľ ďalej namietal, že písomné podanie konkurzného veriteľa z 13. 10. 2008, doručené žalobcovi pred uplynutím desiatich rokov od nadobudnutia nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv (5. 11. 1998), nemá účinky prerušenia oprávnenej a dobromyseľnej držby z dôvodu, že uvedený úkon nebol vo vzťahu k žalobcovi vykonaný oprávnenou osobou.

Podľa § 129 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len Občiansky zákonník), držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutel'nosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Názor žalobcu, že úkon smerujúci k prerušeniu dobromyseľnej a oprávnenej držby nehnuteľností musí vykonať jedine ich vlastníkom alebo osoba ktorá tvrdí, že je ich vlastníkom, nemá oporu v citovaných ustanoveniach, preto táto odvolacia námietka nie je opodstatnená.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov vynaložených účelne na bránenie práva. Žalovanému v odvolacom konaní vznikli trovy právneho zastúpenia advokátom, ktorému patrí za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) odmena podľa § 11 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 13a ods. 1 písm. b/ vyhlášky

č. 655/2004 Z. z. vo výške 61,87 eur. Právnomu zástupcovi ďalej patrí paušálna náhrada hotových výdavkov vo výške 8,04 eur podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky a DPH vo výške 20 % v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky čo spolu predstavuje 83,89 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 31. marca 2015

JUDr. Gabriela Mederová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová